

nincs kétségem
istenkáromlás
ha valaki Istenre hivatkozva
bizonygatja a maga igazát

júniusban
átöleljük egymást barátommal
ravatalánál beszélek hozzá
szeptemberben

iránytűt kapok ajándékba
tűnődhetek
merre viszi majd
maréknyi voltomat a folyó

ha jobban megnézem
ezerfelé mutat
mi mindenben ámultam
hetven éven át

Simon Adri

Haza

I.

Az utca végén felázott földút,
a sár az alvázra felverődik.
Szár az időben ki lehet sétálni
a kertek alatt a szántóföldig.

Itt harminc éve megállt az idő.
A szomszéd gyanakodva kémlel,
mikor begördülünk a ház elé
az aranyszínű erőgéppel,

anyám szemében megbocsátás,
de érzem, hogy még neheztel.
Csontjaimban bujkal a gyerekkor,
amint előcsoszog a járókerettel.

Dörög, villámszag leng,
gyors esők áztatják a földet.
Felbúg egy aggregátor. Sűrű,
olajos éjszakák jönnek.

II.

Hágcsó a mélyben,
haza a magasban,
szivárgó vízerek
kúsznak a falakban,

nem vésővel, de
foggal és körömmel,
elválok tőled
halkan és könnyen,

siklóként tekergek
karók, küllők között,
de neked hozzám
rég nincs már közöd.

III.

Összeáll valami, aztán szétesik.
Lengő súly alatt meghajló gerendák.
Hangtalanul közelít a nyárutó,
az udvaron kivágták az ecetfát.

Már csak néhány keseredő ízfosztlány,
konyhapulton felejtett meleg mézsör.
Jó pár éve kint hagyott metszőolló
mossa elő magát a feledésből.

Az utcán felmorajlik az erógép:
kihűlt tájokról visszajáró szellem,
zihálva vijjog a láncfűrész, ahogy
darabolják a fát a hátsó telken.

Leponyvázzuk a kerti medencét,
lapra szereljük a nyikorgó hintát.
Ilyenkor már gyorsan leszáll a sötét,
és kirajzanak a gangon a futrinkák.